

מחודדים

ת"ר ושננתם שיהיו דברי תורה מחודדים בפ"ך (קידושין ל.)

מערכת: 073-249-0403
sikumhadaf12@gmail.com

לע"נ
הגה"ח ר' פינחס רוזנבוים זצ"ל
נלב"ע כ"ו ניסן תשע"ז

גליון
284

מזה שלישי ושביעי, ואינו סותר את הקודמים, אמנם ימי הטומאה אין עולים לו לימי נזירותו, ומתחיל להמשיך למנות מיד ביום השביעי בלא קרבן ותגלחת: הסככות - אילן המיסך על כזית מן המת, שענפיו רחוקים זה מזה, שאינו טמא אלא מדרבנן. הפרעות - אבנים היוצאות מהגדר הסמוך לבית הקברות, ויש נפל תחת אחת מהאבנים, והלך תחת אחת מהאבנים, שאינו טמא אלא מדרבנן, שספק טומאה ברשות הרבים מדאורייתא טהור. בית הפרס. ארץ העמים - שגזרו בה רבנן טומאה. הגולל [לרש"י: כיסוי הארון, לר"ת: המצבה]. דופק [לרש"י: דופן של צדדי הקבר, לר"ת: אבנים שהמצבה נשענת עליהן]. רביעית דם של מת. נגע באהל המת. האהיל על רובע עצמות מת.

דף נ"ד - ע"ב

נזיר שנגע בכלי עץ שנגע במת, ומצורע בין בימי חלוטו ובין בימי ספרו אחר שנרפא ומביא ציפורים שיושב חוץ לאהל שבעת ימים - אין ימי הטומאה עולים לנזירותו, אך אין צריך הזאת שלישי ושביעי. ימי הזב והזבה וימי הסגרו של מצורע כל זמן שלא החליטוהו לטומאה - עולים לימי נזירותו.

איבעיא אם חכמים גזרו על ארץ העמים גם משום אוירה, ואפילו נכנס בה בשידה תיבה ומגדל שהם יותר מארבעים סאה, וכן אם עבר בגשר או בספינה [ודווקא נכנס בה ראשו ורובו, ולא המכניס ידו לבד], או שגזרו דווקא במאהיל על גושה בלי הפסק.

נזיר דף נ"ה . יום א' פרשת ויקרא

כ"ו אדר תשפ"ג

דף נ"ה - ע"א

הנכנס לארץ העמים בשידה תיבה ומגדל - רבי מטמא ורבי יוסי ברבי יהודה מטהר. וטעמם:

א. נחלקו אם גזרו רק על גושה או גם על אוירה.

ב. לכו"ע גזרו על אוירה, ורבי יוסי מטהר בנכנס באלו, משום שכיון שלא שכיח להיכנס בהם לא גזרו בהם חכמים, ומודה בנכנס בקרון וספינה ששכיחים - שטמא.

נזיר דף נ"ד. יום שב"ק פרשת ויקה"פ החודש כ"ה אדר תשפ"ג

דף נ"ד - ע"א

זכר אשר יגע על פני השדה בחלל חרב או במת או בעצם אדם או בקבר וטמא שבעת ימים'

'על פני השדה' - זה המאהיל על פני המת וכן על כל הנכתב לקמן 'בחלל' - זה אבר מן החי שיש בו להעלות ארוכה. 'חרב' - כחלל עצמו, שכלי מתכות הנוגעים במת נעשים אבי אבות הטומאה כמת עצמו.

'או במת' - זה אבר הנחלל מן המת ויש בו בשר כדי להעלות ארוכה, שחשוב כמת עצמו. 'בעצם אדם' - זה רובע עצמות שמטמא באהל [אסמכתא להלכה למשה מסיני]. 'או בקבר' - זה קבר סתום, ויש פותח טפח בינו למת, שהקבר מטמא אף שלא כנגד המת.

'הנוגע בעצם או בחלל או במת או בקבר' היינו דיני נגיעה בטומאת מת, 'בעצם' - עצם כשעורה. 'בחלל' - אבר הנחלל מן החי ואין בו להעלות ארוכה. 'או במת' - זה אבר הנחלל מן המת ואין בו כדי להעלות ארוכה. 'או בקבר' - קבר שלפני הדיבור [היינו עכו"ם, וכרבי שמעון הסובר שאין מטמאים באהל אלא במגע ומשא. ולרבי"א אותם שמתו קודם מתן תורה].

מה ששינינו ש'או בחלל' לרבות אבר מן המת - לריש לקיש היינו אבר שלם, שאף שאין עליו בשר כראוי ואין בו עצם כשעורה מטמא במגע, לרבי יוחנן שאבר כזה אינו מטמא, כוונת הברייתא ללמוד שעצם כשעורה מטמא במשא, ולא רק במגע כנלמד מ'הנוגע בעצם'.

מה ששינינו במשנה שנזיר טמא אינו מתחיל למנות אלא 'עד שיטהר' - היינו לאחר הבאת קרבנות ביום השמיני, וכשיטת חכמים ולא כרבי אליעזר שסובר שמתחיל בשביעי לאחר הזאה וטבילה וגילוח, שהרי שינינו להלן שבטומאות דרבנן מזה שלישי ושביעי ומתחיל ומונה מיד, ומשמע שבטומאות דאורייתא אינו כן.

משנה . על אלו הטומאות אין הנזיר מגלח, ורק

ג. לכו"ע גזרו משום גושה, ונחלקו אם אהל זרוק נחשב לאהל וחוצץ בפני הטומאה, או אינו אהל ואינו חוצץ. ופרכו: מצינו בברייתא שרבי יוסי ברבי יהודה סובר שאהל זרוק אינו אהל. [לפירוש שני: לא נדחה תירוץ זה, אלא רבי יוסי מחלק בין אהל הנישא על אדם או בהמה, שכיון שהם עומדים על הארץ, נחשב אהל, ורק אהל שבאוויר אינו אהל, ולרבי אף הנמצא על אדם או בהמה אינו אהל].

ד. לכו"ע גזרו משום גושה, ואהל זרוק נחשב אהל לגבי ארץ העמים, וחכמים גזרו בשידה תיבה ומגדל שמא יוציא ראשו ורובו, ולרבי יוסי לא גזרו, משום שאינו מוציא ראשו בניקל, ומודה שגזרו בקרון וספינה שקל להוציא ראשו מהם.

דף נ"ה - ע"ב

נזיר שנצטרע ולא נשאר שלושים יום לסיום נזירותו סותר ימים הקודמים, כיון שצריך לגלח על צרעתו וצריך לגילוח נזיר גידול שער ל' יום. קיבל נזירות יותר מל' יום, ונשאר ל' יום אחר תגלחת מצורע - לרב חסדא עולים לו ימי ספרו וגמרו לימי נזירותו. (ופרכו דבריו להלן דף נ"ו)

נזיר דף נ"ו . יום ב' פרשת ויקרא כ"ז אדר תשפ"ג

דף נ"ו - ע"א

נזיר שביום ראשון לנזירותו ספק נטמא טומאת מת וספק מצורע מוחלט: אינו מגלח אחר שבעה ימים לצרעת - שמא נזיר טהור הוא ואסור לגלח במשך ימי נזירות, ולכן ממתין לגלח עד שלושים יום [ומביא שני ציפורי מצורע, וחטאת עוף משום ספק נזיר טמא, ועולת בהמה משום ספק נזיר טהור], ועדיין אסור בקדשים שמא מצורע מוחלט הוא והרי הוא מחוסר כיפורים, וצריך תגלחת שניה לאחר שבעה ימים שהביא ציפוריו, וזה אינו יכול לגלח בסוף שבעה לתגלחת ראשונה שמא אינו מצורע אלא היה נזיר טמא שימיו הראשונים נופלים, וצריך להמתין עוד שלושים יום עד תגלחת שניה כדי למנות ימי נזירות טהרה, ומגלח ביום הששים, ומביא עולת בהמה משום ספק נזיר טהור, ולמחרת מביא קרבנות מצורע כדי להתיר לאכול בקדשים [ומפקיר נכסיו כדי להביא חטאת העוף כדין מצורע עני, שאילו חטאת בהמה אינה באה על הספק], ועדיין אסור לשתות יין ולטמאות ולמתים שמא מצורע מוחלט הוא, ושתית התגלחת היו לצרעת, ואין עולים לתגלחת נזיר, וטעון עוד שתי תגלחות, אחת של נזיר טמא מספק לסוף תשעים יום, ואחת לסוף מאה ועשרים יום לנזירות טהרה, ואז מותר ביין ולטמאות למתים. ובנזירות בת שנה אוכל בקדשים רק לאחר שתי שנים, ושותה יין ומטמא למתים רק לאחר ארבע שנים.

ברייתא: כשם שמצינו בנזיר טהור שנטמא אין

ימי טומאתו עולים למניין נזירותו, אף מצורע מוחלט אין ימי חלוטו עולים לו, כיון שדומים במה שהם נטהרים מגלחים ומביאים קרבן, ואע"פ שאינם דומים לגמרי - שימי טומאה מבטלים הימים הקודמים מה שא"כ ימי חלוטו אינם מבטלים הימים הקודמים [שדרשו לעיל שרק טומאה סותרת ולא גילוח ויין, וכמו כן - ולא צרעת], לומדים מטמא שקיבל עליו נזירות, שאף ששערו עומד להתגלח בסיום הנזירות, אף על פי כן אין ימי טומאתו עולים לו למניין, קל וחומר לימי חלוטו שאין שערו עומד להתגלח בסיום הנזירות - שהרי מגלח לצרעת ביום טהרתו, שאין ימיו עולים לו מן המניין.

דף נ"ו - ע"ב

ימי ספרו של מצורע בין תגלחת ראשונה לשנייה אינם עולים לנזירות - שכשם שימי חלוטו שטעון אחריהם גילוח וקרבן אין עולים, כך גם ימי ספרו שטעון אחריהם תגלחת וקרבן.

ימי הסגר מצורע, וכן ימי טומאת זב וזבה עולים לו לנזירות - שאין לדמותם לימי חלוטו (אף שבימי הסגרו מטמא משכב ומושב כמו בימי חלוטו), שהרי אין טעון אחריהם תגלחת וקרבן.

מסקנת הגמרא שימי ספרו אין עולים לנזירות, כמוכח בשתי הברייתות הנ"ל, ושלא כרב חסדא (לעיל דף נ"ה) הסובר שרק בנזירות מועטת אין עולים, משום שצריך גידול שער שלושים יום.

משנה . רבי אליעזר שמע מרבי יהושע בר ממל ששמע מרבי יהושע (בן חנניה) שכל טומאה מן המת שהנזיר מגלח עליה חייבים עליה על ביאת מקדש, וכל טומאה שאין הנזיר מגלח עליה אין חייבים על ביאת מקדש, ורבי מאיר חלק, משום שמצינו שחייבים על ביאת מקדש גם בטומאת שרץ, וק"ו לטומאת מת שאין נזיר מגלח עליה.

כל מאמר הנאמר איש מפי איש - אין צריך להזכיר האמצעים, ולכן לא הזכיר רבי אליעזר במשנה את רבי יהושע בן ממל.

נזיר דף נ"ז . יום ג' פרשת ויקרא כ"ח אדר תשפ"ג

יום זה הוקדש לזכות ישראל בן מרים לאה לברכה והצלחה וסייעתא ד"ש בכל הענינים

דף נ"ז - ע"א

משנה . רבי עקיבא רצה לדון שנזיר יגלח על מגע ומשא רביעית דם של מת, קל וחומר מנוגע בעצם כשעורה שמגלח אף שאין מטמאה באהל, כל שכן רביעית דם שמטמאה באהל. ואמר לו רבי אליעזר שמה שמגלח על עצם כשעורה הוא מהלכה למשה מסיני, ואין דנים קל וחומר מהלכה.

הדרן עלך פרק כהן גדול

פרק שמיני - שני נזירים

משנה . שני נזירים שאמר להם אחד: ראיתי שאחד מכם נטמא ואיני יודע מי [והם שותקים, שאם מכחישים אותו נאמנים] - לאחר שמשלימים ימי נזירותם, מגלחים ומביאים בשותפות קרבן טומאה - שיקרב לשם זה הטהור, וקרבן טהרה - שיקרב לשם זה שנטמא. וחוזרים למנות שלוש יום, ומביאים בשותפות קרבן טהרה, ומתנים שמי שהיה טמא קרבן טומאה היה שלו ומביא כעת קרבן טהרתו.

מה ששנינו באומר לשני נזירים ראיתי אחד מכם שנטמא - היינו שאומר שעמד מרחוק וראה שנזרק טומאה ביניהם, שאז הוא ספק טומאה ברשות היחיד, שספיקו טמא כנלמד מסוטה [ואף ששם דינה כוודאי טומאה היינו משום שאפשר שנטמאת, אך כאן אי אפשר לטמאות שניהם בוודאי, שהרי ודאי שאחד מהם טהור]. שאילו עמד שם וראה שאחד מהם נטמא, הרי הם ג' והרי זה ספק טומאה ברשות הרבים שספיקו טהור, שמעמידים כל אחד על חזקת טהרה.

דף נ"ז - ע"ב

מה ששנינו שנזיר שספק אם נטמא מגלח, לסובר שהקפת כל הראש שמה הקפה, היינו דווקא באשה שאינה אסורה בהקפה, אבל לאיש אסור לגלח מספק. וכן יש להעמיד לכל השיטות את המשנה להלן (דף נ"ט): שספק מצורע מגלח ומשחית זקנו.

גדול המקיף את הקטן - לרב הונא: חייב, ש'לא תקיפו' היא אזהרה אף על פאות קטן [אך מותר להקיף עכו"ם, ש'ראשכם' עולה על ישראל, וצ"ע אם מותר לאיש להקיף אשה]. לרב אדא בר אהבה: מותר, ש'לא תקיפו' - אחד המקיף ואחד הניקף משמע, והוקש מקיף לניקף, כל שניקף חייב גם המקיפו חייב, אך קטן שאינו בר חיוב אין איסור להקיפו.

אשה להקיף את הקטן - גם לרב הונא מותרת, שנאמר 'לא תקיפו פאת ראשכם, ולא תשחית פאת זקנך' - רק המוזהר בהשחתת זקן מוזהר על הקפת הראש, אך נשים שאינם בכלל השחתה אינם בכלל הקפה. [ואשה להקיף את הגדול - לרב הונא מותרת, שאינה מוזהרת בהקפה כנ"ל. לרב אדא חייבת, שכל שהניקף חייב גם המקיף חייב].

נזיר דף נ"ח . יום ד' פרשת ויקרא
כ"ט אדר תשפ"ג

דף נ"ח - ע"א

נאמר במצורע 'והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו את ראשו ואת זקנו...' - 'ראשו' מיותר - לברייתא א': להתיר למצורע איסור 'לא תקיפו

פאת ראשכם' (ועיין להלן בסוף הדף מסקנת הסוגיא). לברייתא ב': להתיר לנזיר מצורע המוזהר בלאו (תער לא יעבור על ראשו), ובעשה (גדל פרע').

אין לומר ששתי הברייתות סוברות שהקפת כל הראש אינה הקפה, ולברייתא הראשונה לומדים שאף שאפשר לקיים תגלחת מצורע בלי לעבור על איסור הקפת הראש, כגון שיגלח כל הראש, אעפ"כ מותר להקיף הפאות ואח"כ כל הראש, שעשה דוחה לא תעשה - שכשאפשר לקיים שניהם אין עשה דוחה ל"ת.

התנא הלומד מ'ראשו' שעשה דוחה ל"ת ועשה שבנזיר, הוא משום שלומד שעשה דוחה ל"ת מסמיכות 'לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו' ל'גדילים תעשה לך', שעשה של ציצית דוחה לאו של שעטנז. והתנא השני לומד מהסמיכות שצמר ופשתים פוטרים בין במין הכנף בין שלא במינם, אבל שאר מינים פוטרים רק במינם, כאמור 'ונתנו על ציצית הכנף' - מין כנף, וממילא הוצרך ללמוד מ'ראשו' שעשה דוחה ל"ת, ולומד שעשה דוחה ל"ת ועשה מיתור 'זקנו' במצורע, שאף כהן המוזהר בעשה ול"ת על השחתת הזקן מצווה במצות תגלחת מצורע.

דף נ"ח - ע"ב

התנא הלומד שעשה דוחה ל"ת ועשה של נזיר מ'ראשו' סובר שאי אפשר ללמוד מיתור 'זקנו' שתגלחת מצורע דוחה עשה ול"ת של השחתת זקן - שאין ללמוד נזיר שאיסורו שוה בכל מכהן שאין איסורו שוה בכל, אלא 'זקנו' בא ללמדנו שתגלחת מצורע היינו בתער, כיון שהוצרך פסוק להתיר מצורע בהשחתת זקן שאיסורו רק בתער.

התנא הלומד שעשה דוחה ל"ת מ'ראשו', ועשה דוחה ל"ת ועשה מ'זקנו' נצרך לשני הדרשות, ואין יכול ללמוד מ'זקנו' שדוחה גילוח מצורע בין איסור השחתת זקנו של ישראל שאינו אלא בלאו (אך שווה בכל), ובין זקנו של כהן שהוא בלאו ועשה (שאינו שווה בכל), משום שאין ללמוד מכך שדוחה לאו ועשה בכהן שידחה גם לאו ועשה בנזיר, שאיסורי כהן קלים שאין שוים בכל [ולכן הוצרך 'ראשו' ללמד שדוחה לאו של הקפה (ואין ללמוד מ'גדילים' כנ"ל)], וגם שדוחה לאו ועשה של נזיר, שמקרא מלא דיבר הכתוב, בין בנזיר ובין באינו נזיר], ואילו נכתב רק 'ראשו' שדוחה לאו ועשה של נזיר, לא היינו לומדים שדוחה לאו ועשה של כהן, שנזיר יש לו קולא שיטנו בשאלה, ולכן הוצרך 'זקנו'.

אין ללמוד מנזיר וכהן לשאר מקומות שעשה דוחה לא תעשה ועשה - שדווקא בכהן דוחה שהוא לאו שאינו שוה בכל, ודווקא בנזיר שיטנו בשאלה. [ואין ללמוד במה הצד משניהם, שיש לפרוך: מה לעשה מצורע שיש בו שלום בית].

דף נ"ט - ע"א

'לא יהיה כלי גבר על אשה, ולא ילבש גבר שמלת אשה, כי תועבת ה' אלוקים כל עושה אלה' - לת"ק: שלא ילבש איש שמלת אשה וישב בין הנשים, ולא תלבש אשה שמלת איש ותשב בין האנשים. **לרבי אליעזר בן יעקב:** שלא תצא אשה בכלי זיין למלחמה, ושלא יתקן איש בתקוני אשה - שלא יעביר שער בית השחי וערוה.

לת"ק ש'לא ילבש' אינו בגבר המתקן תיקוני אשה - לרב מותר להעביר שיער בית השחי וערוה במספריים, לרבי יוחנן אסור מדרבנן. [ונחלקו הראשונים בשיער שאר הגוף].

גילוח נזיר בתער שער בית השחי וערוה - לרב נחמן מותר, ואין הלכה כמותו.

אין היתר לגלח שער בית השחי וערוה משום שגדל ומצער - שיש לו גבול, וכשצומח יותר מדאי הוא נושר, ואסור גם לחוך כדי להשיר, ויש מתירים לחוך בבגדו. ולחוך כנגדם בבגדו בשעת התפלה - יש אוסרים, ולהלכה מותר.

דף נ"ט - ע"ב

משנה . שני נזירים שנפלה טומאה ביניהם ונטמא אחד מהם ואין ידוע מי, ואח"כ מת אחד מהם:

לרבי יהושע - יבקש מאחד מהשוק שידור בנזירות, ויאמר: אם טמא הייתי הרי אתה נזיר מיד, ואם טהור הייתי הרי אתה נזיר לאחר שלושים יום, ולאחר ל' יום מביאים בשותפות קרבן טהרה וטומאה (חטאת העוף ועולת העוף, אבל אשם אינו בא מספק לחכמים החולקים על רבי שמעון), ואומר: אם אני טמא קרבן טומאה שלי וטהרה שלך, ואם אני טהור קרבן טהרה שלי, וסופרים שלושים יום, ומביאים קרבן טהרה, ואומר: אם אני הייתי טמא אז קרבן טומאה שלפני שלושים יום שלי וזה קרבן טהרתי, ואם הייתי טהור קרבן טהרה שלפני ל' שלי וזהו קרבנך.

לבן זומא: מביא חטאת עוף ועולת בהמה ואומר: אם טמא הייתי החטאת מחובתי והעולה נדבה, ואם טהור הייתי העולה מחובתי והחטאת מספק, וסופר שלושים יום, ומביא קרבן טהרה, ואומר: אם טמא הייתי העולה הראשונה נדבה וזו חובה, ואם טהור הייתי העולה הראשונה חובה וזו נדבה, וזה שאר קרבני.

נזיר מביא קרבנותיו לחצאים, ולכן בספק אם נטמא ואין לו עוד נזיר ספק טמא להתנות על קרבנותיהם, מביא חלק מקרבנותיו לאחר שלושים והשאר לאחר שישים .

נזיר דף ס' . יום ו' פרשת ויקרא

ב' ניסן תשפ"ג

דף ס' - ע"א

משנה . נזיר שנטמא בספק ומוחלט בספק, אפילו ביום הראשון של נזירותו - מגלח תגלחת ראשונה לאחר שלושים יום, שתגלחת הנגע דוחה תגלחת הנזיר רק בזמן שהוא ודאי מצורע ולא בזמן שהוא ספק

מצורע ומוזהר באיסור גילוח נזיר. ומביא ציפורים שמא ודאי מצורע הוא - כיון שנעשים בחוץ אין בזה איסור חולין בעזרה. ומביא חטאת עוף לנזירות טומאה - שחטאת העוף באה על הספק ונקברת [ועולת העוף לא הצריכוהו מספק]. ומביא עולת בהמה לנזירות טהרה - שבאה על הספק כיון שבאה גם בנדבה [ולא הצריכוהו גם שלמים מספק, כיון שאם גילח על קרבן אחד יצא]. ומביא אשם - לשיטת רבי שמעון שיכול להביא אשם מספק ולהתנות שאם אינו חייב שיהא שלמים. ועדיין אסור בקדשים - שמא מצורע הוא ומחוסר כיפורים עד אחר ימי ספרו ותגלחת שניה, ואינו יכול לגלח עד לאחר שבעה ימים - שמא הוא נזיר טמא שצריך גידול שער שלושים יום, ומגלח לאחר שישים יום, ומביא חטאת העוף לספק צרעת, ועולת בהמה לנזירות טהרה, ועדיין אסור בשתיית יין ולטמאות למתים - שמא היה מצורע, וצריך למנות עוד שלושים יום לנזירות, ומגלח לאחר תשעים יום, ומביא חטאת העוף לספק נזירות טומאה, ועולת בהמה לספק נזירות טהרה, ומגלח שוב לאחר מאה ועשרים יום, ומביא כל קרבנות נזיר טהור בתנאי.

דף ס' - ע"ב

טמא ספק ומוחלט ודאי - מגלח ביום ראשון וביום השביעי, כיון שהוא מוחלט ודאי דוחה איסור גילוח נזיר, וביום השמיני מביא קרבנותיו ומותר באכילת קדשים, וסופר שלושים יום מיום השמיני ומגלח כדין נזיר טמא מספק, וסופר עוד שלושים יום ומגלח משום נזיר ודאי, ונמצא מותר ביין ומטמא למתים לאחר שישים ושבעה ימים.

ספק מוחלט וטמא ודאי - אוכל בקדשים אחר ל"ז ימים, שאינו יכול לגלח משום ספק צרעתו רק אחר הזאת שלישי ושביעי, שאז מגלח לנזירות טומאה, ואינו יכול לגלח תגלחת שניה של מצורע אחר שבע ימי ספרו - שמא אינו מוחלט, אלא מגלח שנית לאחר שלושים יום, ולמחרת מביא קרבנות מצורע ואז אוכל בקדשים. וכיום שאם היה מצורע אין ימי צרעת עולים לו לנזירות - מונה שבעה ימים כדין נזיר טמא, ומגלח לטומאתו, ולאחר שלושים מגלח לטהרתו, ונמצא שמותר ביין ולטמאות למתים רק לאחר ע"ד יום.

טמא ודאי ומוחלט ודאי - אוכל בקדשים לאחר ח' יום, ושותה ביין ומיטמא למתים לאחר מ"ד יום.

נזיר טהור שהוא מצורע מוחלט - בתגלחת הראשונה אינו מגלח על שניהם יחדיו, שנזיר מגלח להעביר שערו שאינו צריך לו עוד, ומצורע מגלח לגדל שערו כדי לגלחו שנית.

נזיר טהור שהוא מצורע בימי ספרו - בתגלחת שניה אינו מגלח על שניהם יחדיו, שמצורע מגלח לפני זריקת דמי קרבנות, ונזיר מגלח אחר זריקת דמי קרבנות.

נזיר טמא שהוא מצורע אינו מגלח על שניהם יחדיו - שנזיר מגלח אחר ביאתו במים, ומצורע מגלח לפני ביאתו במים.

תגלחת נזיר טמא מצוה הוא, ולא רק להעברת שער, ולכן צריך לעשותה בתער.

הדרן עלך פרק שני נזירים